

[Søg POV](#)

[Om POV](#)

[Støt POV](#)

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Louise Amalie Juul ▾

[Støt skribentens arbejde her](#) →

10/04-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

En vidunderlig smertelig og klichefyldt skildring af at være til i tyverne

NY BOG – “Elastik er svær at slippe. Den efterlader mig med følelsen af at være blevet set. Og ikke bare set. Gennemskuet. Det er den slags bog, jeg kommer til at læse igen og igen og fylde med æselører og citere fra og give i gave og anbefale. For den siger rigtig meget af det, der skal siges”, skriver Louise Amalie Juul, der komplimenterer Bille for at have ramt hovedet på sømmet på en ubesværet og oplagt måde – hun har simpelthen taget en dyb indånding og er dykket ned i samtiden.

”Jeg drømmer om at være mandig, jeg drømmer om at omgås kvinder og være det modsatte af dem, at min stemme er mørk og fast på den der måde, der gør alle ord vigtige. I dag synes jeg, kusser er grimme.”

Jeg blev overvældet, vred, lettet, irriteret og ganske forelsket, da jeg læste Johanne Billes nyeste roman Elastik.

Overvældet, fordi Bille med sine iagttagelser, beskrivelser og funderinger formår at beskrive mit liv, som jeg ikke troede, andre kendte til det. Vred og lettet, fordi det, der var mit private, pludselig blev offentligt, mindre unikt. Irriteret, fordi jeg godt selv ville have skrevet den. Forelsket, fordi genkendelsen er enorm, og som romanens hovedperson Alice har vi alle tendens til at være Narcissus og forelske os i vores eget spejlbillede.

Elastik er en lille bog, et lille indspark, en lille skildring, selvom den fylder 186 sider. Den er også hurtigt læst – for Billes *flow* og opbygning af sætninger med kun de mest nødvendige punktummer og spring i tid og fortælleretning gør, at man føres igennem værket glidende, smertefuldt og forførende, som sex de fleste af os har oplevet.

Enkelte passager er langtrukne eller ikke aldeles nødvendige, men selvom deres relevans er uklar, er passagerne alligevel med til at tegne et portræt af Alice og måden, hun ser sig selv i andre på. Formatet kan bære sidespringene, for vi har ikke

travlt, der er ikke et bestemt sted, vi skal ende. Og når vi ender, er det brat og smertefuldt som endelser er flest.

Jeg er Alice. Jeg er Alice helt ned til Marlboro Light og mellemrummet mellem fortænderne og nysgerrigheden på mænd og kvinder og kroppe og kusser og åbne forhold og lunkne øl i halvtomme lejligheder. Vi er mange, der er Alice

Alice er selvcentreret, klichéfyldt, forvirret, prætentios og egostyret. Urtalende på en alt for genkendelig måde.

Jeg er Alice. Jeg er Alice helt ned til Marlboro Light og mellemrummet mellem fortænderne og nysgerrigheden på mænd og kvinder og kroppe og kusser og åbne forhold og lunkne øl i halvtomme lejligheder. Vi er mange, der er Alice.

Johanne Bille har skrevet en bog om mig, og det er det, der skubber, halvvejs trækker, mig igennem de små to hundrede sider, der smertefuldt præcist beskriver et liv i midttyverne.

Billes sprog og fortælling er fyldt med klichéer – litterære såvel som indholdsmæssige – vi har set det hele før. Det er irriterende og for meget, men det er sådan, det skal være, for det er sådan, det er at være i sine midttyvere. Irriterende og for meget. Mellemstadiet. Ikke rigtig voksen, ikke rigtig barn, forventninger, relationer, hjerner, der først nu er ved at være færdigudviklede.

Elastik er et spejl, ligesom Lena Dunhams tv-serie Girls var det. En anerkendelse af det egocentriske, en fortælling om et jeg uden voksenstyring, en udstilling af det at findes – morale, overjeg og burde-følelser lagt til side. Det er en ren fortælling, pakket ind i nikotingule vægge og udflåd og det er råt for usødet. Det er selvironisk fordi der ikke er nogen ironi. Udstillingen er nok – så må læseren tage den derfra.

Elastik er ikke kun en roman for os, der er Alice. Den er en roman der snildt kan tjene til generel oplysning, for den fungerer som et indblik i et kvindesind anno 2018. ... Johanne Bille sætter ord på det. Jeg fælder en tåre, mens jeg læser.

Men Elastik er ikke kun en roman for os, der er Alice. Den er en roman der snildt kan tjene til generel oplysning, for den fungerer som et indblik i et kvindesind anno 2018. Det tør jeg godt skrive under på. Alice er forelsket i Mathilde, men knalder med hendes mand. For Mathilde og Alexander sætter kærligheden fri i deres anarkistiske, åbne ægteskab.

”Men vi er ikke frie, er vi? Vi har pikke og kusser, vi har kimen til modsætningerne i os, vi kan ikke slippe ud, jeg mærker folderne mellem mine ben, og jeg husker. Jeg husker folkeskolelæreren: Man må ikke slå på piger. Jeg husker mine forældre: Den nederdel er for kort. Jeg husker mine venner: Han giver dig jo ikke en øl for sjov. Jeg husker chefen: Næste gang skal du vist være lidt mere kontant. Jeg husker Nikoline: Du er min bedste veninde. Jeg husker Simon: Du er ikke som andre kvinder”

En verden, hvor det er en kompliment, når man fortæller en kvinde, at hun ikke er som andre kvinder, er en verden, hvor alle kvinder ikke er lige gode. Hvor kvinder helst skal skille sig ud, være mindre kvindagtige for at være den rigtige kvinde for manden.

Det er noget af det, Alice kæmper med. Ligesom jeg selv og – fornemmer jeg – sikkert også Johanne Bille gør det.

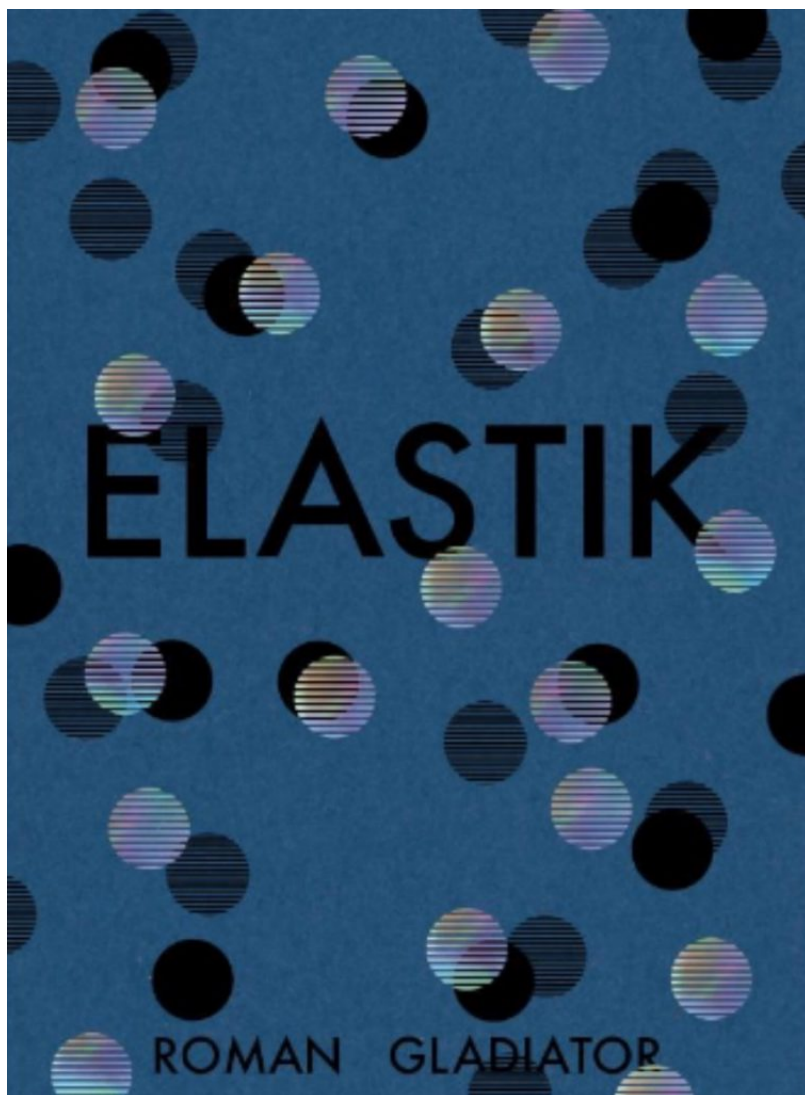
Elastik er ikke en kommentar til vores samtid. Den er samtiden. Elastik foregår nu. På Nørrebro i København i foråret med referencer til den lyd, Facebooks Messenger-app laver, når man sender et enkeltstående hjerte i beskeden

Alice er træt af kusser og kvindekroppe, af fastsættelse og putten-i-kasser. Johanne Bille sætter ord på det. Jeg fælder en tåre, mens jeg læser.

Elastik er ikke en kommentar til vores samtid. Den er samtiden. Elastik foregår nu. På Nørrebro i København i foråret med referencer til den lyd, Facebooks Messenger-app laver, når man sender et enkeltstående hjerte i beskeden. Med kærlig hilsen til forlagskollegaen Josefine Klougart i beskrivelsen af rummet og relationerne i det. Med citater fra sange, vi alle sammen kender, os, der er Alice.

Elastik er svær at slippe. Den efterlader mig med følelsen af at være blevet set. Og ikke bare set. Gennemskuet. Det er den slags bog, jeg kommer til at læse igen og igen og fylde med æselører (ja, det må man godt, når det er ens egen!), og citere fra og give i gave og anbefale.

Elastik – bogens forside.

For den siger rigtig meget af det, der skal siges. Bille har ramt hovedet på sømmet på en ubesværet og oplagt måde.

Elastik er alt, alt for meget. For meget på samme måde, som kvinder får at vide, at vi er for meget, at vi skal passe på ikke at tromler folk, ikke at blive intimiderende.

Elastik er for meget, og det skal den være. For det er helt OK at være for meget, det er OK at tage plads, det er OK at fylde noget. Det er OK at være forkert på den, at vælte ind og ud af følelser.

Det er OK at være menneske.

Johanne Bille: Elastik, 185 sider, Forlaget Gladiator, 225 kroner – er lige udkommet.

POV lønner ikke sine anmeldere –

endnu. Hvis du synes, du blev oplyst og underholdt af Louise Amalies artikel, kan du donere direkte til hendes slunkne budget som danskstuderende på hendes MobilePay: 23260044

Topfoto: Pressefoto fra forlaget af forfatteren.

Kategorier

EU Kultur og Medier Liv

Tags: [Elastik](#), [identitet](#), [identitetsspørgsmål](#), [Johanne Bille](#), [kvindeliv](#), [litteratur](#), [Louise Amalie Juul](#), [pigeliv](#), [storbyliv](#), [unge kvinder](#)

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller

ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay 40 12 19 68](https://www.mobilepay.com/number/40121968)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Tilmeld

Ønsker du at støtte en enkelt skribent eller et enkelt indlæg, kan du gøre det via skribentens MobilePay-nummer, der er oplyst i infoboks under teksterne.

POV WEEKEND – UGEBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

